

ELIAS ȘI SPIOANA CĂRTURARILOR

II

O TORTĂ ÎN NOAPTE

Traducere din limba engleză
de Iulia Arsintescu

youngart

Cuprins

Partea I FUGA

I: Laia	9
II: Elias	17
III: Laia	24
IV: Elias	32
V: Helene	39
VI: Laia	49
VII: Elias	60
VIII: Helene	69
IX: Laia	83
X: Elias	96
XI: Helene	108
XII: Laia	119
XIII: Elias	128
XIV: Helene	137
XV: Laia	148
XVI: Elias	156
XVII: Laia	162
XVIII: Elias	175
XIX: Helene	182
XX: Laia	190
XXI: Elias	195

XXII: Laia	203
XXIII: Elias	212
XXIV: Helene	219

Partea a II-a NORDUL

XXV: Elias	237
XXVI: Helene	246
XXVII: Laia	253
XXVIII: Helene	258
XXIX: Laia	270
XXX: Elias	282
XXXI: Helene	293
XXXII: Laia	298

Partea a III-a ÎNCHISOAREA NEAGRĂ

XXXIII: Elias	307
XXXIV: Helene	311
XXXV: Laia	321
XXXVI: Elias	328
XXXVII: Laia	336
XXXVIII: Elias	345
XXXIX: Helene	351
XL: Laia	361
XLI: Elias	364
XLII: Helene	376
XLIII: Laia	383
XLIV: Elias	390
XLV: Laia	395

NIMICIREA

XLVI: Elias	407
XLVII: Helene	414
XLVIII: Laia	419
XLIX: Elias	429
L: Helene	438
LI: Laia	445
LII: Elias	453
LIII: Helene	460
LIV: Laia	469
LV: Elias	474
LVI: Helene	481
LVII: Laia	490
MULTUMIRI	498

I:

LAIA

Cum ne-au găsit atât de repede?

În spatele meu, catacombele răsună de strigăte furioase și zăngănit de metal. Îmi fug ochii spre craniile care acoperă rânjind pereții. Mi se pare că aud vocile morților.

*Dispari rapid, fii iute de picior, par să-mi ţuiere ele.
Dacă nu vrei să intri în rândul nostru.*

— Mai repede, Laia, zice călăuza mea, iar armura îi lucește în timp ce aleargă mai departe prin catacombe. Ne descotorosim de ei dacă-i dăm zor. Știu un tunel care ne scoate în oraș. Când ajungem acolo, suntem scăpați.

Auzim un scrâșnet în spate și ochii decolorați ai celui care mă călăuzește se uită iute peste umărul meu. Mâna lui pare o pată maro-aurie atunci când zboară spre mânerul unuia dintre paloșele prinse în spinare.

O mișcare simplă, amenințătoare. Îmi amintește că cel de lângă mine nu-i doar călăuza mea. Este Elias Veturius, moștenitorul uneia dintre cele mai importante familii din Imperiu. Este o fostă Mască, un soldat de elită al Imperiului Războinicilor. Și mai e și aliatul meu, singurul om care mă poate ajuta să-mi salvez fratele, pe Darin, din cea mai temută închisoare a Războinicilor.

Dintr-un pas, Elias ajunge lângă mine. Încă unul și e în fața mea, mișcându-se cu o grație neobișnuită pentru cineva atât de voinic. Ne uităm împreună în urmă, în tunelul prin care tocmai am trecut. Pulsul îmi bubuiie în urechi. Toată exaltarea pe care am simțit-o când am distrus

Respectări, Academia Blackcliff sau când l-am salvat pe Elias dispare. Imperiul ne vânează. Dacă ne prinde, suntem morți.

Am cămașa leoarcă de sudoare, dar în ciuda căldurii puturoase din tuneluri, simt un fior rece pe spinare și mi se ridică părul de pe ceafă. Mi se pare că aud un mormăit, un zgomet ca de animal și ret zgomot.

Repede, urlă instinctul meu. Ieși de-aici!

— Elias, șoptesc, dar el îmi pune un deget pe buze — sst — și trage un pumnal din cele șase pe care le poartă prinse în curele de-a curmezișul pieptului.

Scot și eu un pumnal de la cingătoare și încerc să aud ceva dincolo de zgomotele tarantulelor din tunel și de propria mea răsuflare. Senzația acută că suntem urmăriți dispare, înlocuită de ceva și mai rău: mirosul de păcură și foc; vibrația gravă și acută a unor voci care se apropiie.

Soldații Imperiului.

Elias mă bate pe umăr și arată spre picioarele lui, apoi spre ale mele. *Calcă unde calc eu.* Mă tem până și să respire, dar fac ca el și mă întorc cu grija, îndepărându-mă rapid de voci.

Ajungem la o răspântie de tuneluri și cotim spre dreapta. Elias face semn din cap spre o firidă adâncă din perete, înaltă până la umăr, scobită pentru un sicriu de piatră întors pieziș.

— Înăuntru, șoptește el, și cât mai în spate.

Mă strecoară în criptă, înăbușindu-mi un fior când aud cum părâie strivită o tarantulă dinăuntru. Am în spinare un paloș turnat de Darin și mânerul lui se izbește cu zgomet de piatra criptei. *Nu te mai foi, Laia, indiferent ce s-ar târî pe-aici.*

Elias se strecoară în criptă după mine, înălțimea silindu-l să stea pe jumătate aplecat. În spațiul astăzi strâmt, brațele noastre se ating, iar el respiră repede. Dar când îl privesc, are față întoarsă spre tunel.

Respect pentru cultura română
Chiar și în lumina foarte slabă, cenușiul ochilor și liniile ascuțite ale bărbiei lui sunt frapante. Simt o împunsătură în stomac, nu sunt obișnuită să-i văd fața. Cu nici un ceas în urmă, în timp ce evadam din dezastrul pe care l-am provocat la Blackcliff, avea trăsăturile ascunse sub o mască de argint.

Lasă capul pe-o parte, ascultând cum se apropie soldații. Aceștia înaintează repede, vocile le răsună între pereții catacombelor ca niște chemări scurte de păsări răpitoare.

— ...probabil merg spre sud. Dacă băiatul are vreun dram de minte, în orice caz.

— Dacă avea un dram de minte, zice un al doilea soldat, ar fi trecut de a Patra Încercare și nu ne-am fi ales cu un gunoi Plebeu drept Împărat.

Soldații intră în tunelul nostru și unul dintre ei întinde felinarul spre cripta din față.

— Pe toți dracii!

Se dă repede înapoi la vederea a ce-o fi zăcând acolo.

Urmează cripta noastră. Mi se face stomacul ghem și-mi tremură mâna pe pumnal.

Lângă mine, Elias mai scoate un tăiș din teacă. Are umerii destini și mâinile relaxate pe mânerele pumnalelor. Dar când îi văd fața – sprâncenele încruntate, maxilarele încleștate –, mi se strâng inima. Îmi întâlnește privirea și preț de-o răsuflare îi ghicesc suferința. Nu vrea să le aducă moartea acestor oameni.

Dacă ne văd, însă, vor alerta celelalte gărzi și ne vom trezi cu toți soldații Imperiului pe cap. Îl strâng pe Elias de braț. El își trage gluga peste frunte și-și acoperă față cu o bandană neagră.

Soldații se apropiu cu pași tunători. Le simt miroșul – sudoare, fier și pământ. Elias strângă mai bine pumnalele în mâini. Are corpul încordat ca al unei pisici sălbaticice gata de atac. Strâng cu o mâna brățara de la încheietura

Respect pentru oameni și cărti
mea, un dar de la mama. Sub degetele mele, modelul ei
bine cunoscut – o alinare.

Soldatul ajunge la marginea criptei. Ridică felinarul...

Brusc, de departe din tunel, răsună o bufnitură. Soldații se întorc, își scot săbiile și se grăbesc să cerceteze ce s-a întâmplat. În câteva clipe, lumina felinarelor pălește, iar sunetul pașilor se audă tot mai slab.

Elias dă drumul unui oftat înăbușit.

— Hai, zice el. Dacă patrula asta cerceta zona, înseamnă că vor veni și altele. Trebuie să ajungem la pasajul de ieșire.

Ne strecurăm afară din criptă și chiar atunci o trepi-dătie cuprinde tunelurile, ridicând praf și dărâmând cu zgomot crani și oase. Mă împiedic, iar Elias mă prinde de umăr, mă lipesește de perete și mă acoperă cu corpul lui. Cripta rămâne intactă, dar tavanul tunelului se crapă amenințător.

— Ce-a fost asta?

— A părut un cutremur de pământ.

Elias se îndepărtează un pas de perete și se uită la tavan.

— Numai că în Serra nu sunt cutremure.

O rupem la fugă prin catacombe presări de ceva în plus. La fiecare pas mă aștept să aud altă patrulă, să văd torțe în depărtare.

Elias se oprește atât de brusc, încât mă izbesc de spatele lui lat. Am intrat într-o cameră mortuară rotundă, cu tavanul jos și boltit. În fața noastră se deschid două tuneluri. În unul strălucesc torțe, prea departe ca lumina lor să ajungă până aici. Pereții sunt scobiți de cripte, străjuite fiecare de câte o statuie de piatră a unui bărbat în armură. De sub căștile lor se uită la noi crani. Mă cutremur și mă apropii cu un pas de Elias.

Dar el nu se uită la cripte, la tuneluri sau la torțele din depărtare.

Respectător de la Libris

O privește fix pe fetiță din mijlocul camerei.

Poartă haine jerpelite și apasă cu mâna o rană săngerândă dintr-o parte a abdomenului. După trăsăturile ei fine, pare să fie o Cărturăreasă, dar când încerc să-i văd ochii, lasă capul în jos și părul negru îi cade peste față. *Săraca*. Lacrimile desenează cărări pe obrajii ei murdari de țărână.

— Pe toți dracii, se aglomerează aici jos, mormură Elias.

Păsește spre fată cu mânile desfăcute, de parcă ar avea de-a face cu o sălbăticie.

— N-ar trebui să fii aici, drăguță, zice el bland. Ești singură?

Fata oftează slab.

— Ajutați-mă, șoptește ea.

— Lasă-mă să-ți văd rana. Te pot bandaja.

Elias se aşază în genunchi ca să fie la același nivel cu ea, la fel cum făcea bunicul cu micii lui pacienții. Fata se ferește și se uită spre mine.

Pășesc înainte, în timp ce instinctul îmi spune să fiu prudentă. Fata mă urmărește cu privirea.

— Poți să-mi spui cum te cheamă, micuțo? întreb eu.

— Ajutați-mă, repetă ea.

Ceva din felul în care îmi ocolește privirea îmi dă fiori. Dar pe urmă mă gândesc că a fost tratată cu cruzime, probabil de Imperiu, iar acum are în față un Războinic înarmat până-n dinți. N-are cum să nu fie îngrozită.

Fata se trage ceva mai în spate, iar eu arunc o privire spre tunelul luminat cu torțe. Torțele sunt un semn că suntem pe teritoriul Imperiului. Este doar o chestiune de timp până vor apărea soldații.

— Elias, zic eu și arăt spre torțe. Nu avem timp. Soldații...

— N-o putem abandona așa.

Vinovăția i se citește clar pe față. Morțile prietenilor lui în Încercarea a Treia îl apasă greu; nu vrea să mai

Respect
provoacă înc-o moarte. Și asta vom face, dacă o lăsăm pe fată acolo, să moară de la rănilor ei.

— Ai familie în oraș? o întreabă Elias. Ai nevoie de...

— Argint, zice ea și lasă capul pe-o parte. Am nevoie de argint.

Elias ridică din sprâncene. Nu-l pot învinui. Nici eu nu mă aşteptam la asta.

— Argint? zic eu. Noi n'avem...

— Argint.

Se trage într-o parte ca un crab. Mi se pare că, prin părul despletit, îi zăresc un ochi într-o străfulgerare prea rapidă. *Ciudat.*

— Monede. O armă. Bijuterii.

Se uită la gâtul meu, la urechi, la încheieturile mâinilor. Căutătura aia o dă de gol.

Îi privesc orbitele negre ca păcura unde ar trebui să fie ochii și mă întind după pumnal. Dar Elias este deja în fața mea, cu paloșele sclipind în mâini.

— Înapoi! mărâie el spre fată, Mască din creștet până-n tălpi acum.

— Ajutați-mă.

Fata lasă din nou părul să-i cadă peste față și duce mâinile la spate, ca o caricatură chinuită de copil lingușitor.

— Ajutați-mă!

În fața dezgustului meu evident, buzele i se strâmbă într-un rânjet, respingător pe față ei altfel plăcută. Mărâie – sunetul gutural pe care l-am auzit mai devreme. *Asta* e ceea ce mi se părea că ne urmărește. *Asta* e prezența pe care am simțit-o în tuneluri.

— Știu c-aveți argint.

O poftă nemăsurată zace sub vocea de copil a creaturii.

— Dați-mi-l mie. Mie îmi *trebuie*.

— Pleacă de lângă noi, zice Elias. Înainte să-ți iau capul.

Respect pentru dantem și carți
Fata – sau ce-o fi – nu-l bagă în seamă pe Elias și își fixează ochii asupra mea.

— Tu n-ai nevoie de el, mică făptură omenească. Îți dau ceva în schimb. Ceva minunat.

— Ce ești? șoptesc.

Întinde brusc brațele, cu palmele cuprinse de-o irizație verzuie și stranie. Elias țâșnește spre ea, dar fata îi scapă și își înginge degetele în încheietura mâinii mele. Tip, iar brațul îmi strălucește o fracțiune de secundă înainte ca fata să zboare în spate, urlând, strângându-și palma de parcă i-ar fi luat foc. Elias mă ridică în picioare din țărâna unde am căzut lată, aruncând în același timp un pumnal spre fată. Ea se ferește aplecându-se, continuând să schelălăie.

— Ce șmecheră!

Elias se întinde din nou s-o prindă și ea sare într-o parte, cu ochii atenți numai la mine.

— Șireato! Mă întrebă pe mine ce sunt, dar *tu* ce ești?

Elias își ia elan și unul dintre paloșele lui îi alunecă fetei pe gât. N-a fost destul de iute.

— Criminalule! se întoarce ea spre el. Ucigașule! Moartea însăși! Omul cu coasa! Dacă păcatele tale se transformau în sânge, copile, te-ai fi înecat în râul izvorât chiar din tine.

Elias sare înapoi, uimirea citindu-i-se în priviri. În tunel pâlpâie luminițe. Trei torțe plutesc iute către noi.

— Vin soldații, zice creația răsucindu-se spre mine. Îi omor eu pentru tine, fată cu ochii ca mierea. Le despici gâtlejurile. Pe ceilalți i-am îndepărtat deja și i-am făcut să se întoarcă în tunel. O fac din nou, dacă-mi dai argintul tău. *El* asta vrea. *El* ne răsplătește dacă i-l aducem.

Cine mama naibii este el? Nu spun nimic, îi răspund ridicând pumnalul.

— Făptură omenească proastă! zice fata încleștând pumnii. O să-l ia chiar el de la tine. Va găsi o cale.

Respect pentru cameni și cărti.

Se întoarce spre tunel.

— Elias Veturius!

Tresar. Tipătul ei sonor s-a auzit probabil până-n An-tium.

— Elias Vetu...

Cuvântul îi moare pe buze, în vreme ce Elias îi înfige paloșul în inimă.

— „Efrit, Efrit de peșteră“, zice el.

Trupul ei alunecă din paloș și cade cu un bufnet zdra-văn.

— „Cu el doar lama-i meșteră“. Niște rime vechi, ca să ții minte ce ai de făcut, adaugă Elias vârând paloșul în teacă. Mi-am dat seama abia de curând cât sunt de utile.

Mă ia de mâna și fugim mâncând pământul prin tunelul fără pic de lumină. Poate că, printre-o minune, solda-ții n-au auzit-o pe fată. Poate că nu ne-au văzut. Poate, poate...

N-avem atâtă noroc. Aud un strigăt și bubuit de cizme în urma noastră.

II:

elias

Trei auxiliari și patru legionari, la cincisprezece metri în urma noastră. Gonesc mai departe, dar întorc capul să văd cum avansează. Se fac șase auxiliari, cinci legionari și doisprezece metri.

Cu fiecare secundă care trece, tot mai mulți soldați ai Imperiului se vor revârsa în catacombe. Un mesager a anunțat deja patrulele vecine, iar tobole vor da alarmă în toată Serra: *Elias Veturius a fost zărit în tunel. Toate echipele să fie pregătite. Soldații n-au nevoie să se asigure de identitatea mea; ne vor vâna oricine am fi.*

O iau brusc spre stânga printr-un tunel lateral, trăgând-o pe Laia după mine, cu mintea gonind de la un gând la altul. *Descotoroșește-te iute de ei, cât încă mai poți. Altminteri...*

Nu, șuieră Masca din mintea mea, Oprește-te și omoară-i. Sunt doar unsprezece. Floare la ureche. O poți face cu ochii închiși.

Trebuia să-l fi ucis imediat pe efritul din camera moruară. Helene și-ar bate joc de mine dacă ar ști că am încercat să ajut creațura, în loc să-mi dau seama ce era.

Helene. Mi-aș pune paloșele la bătaie că a ajuns deja într-o sală de interogatorii. Marcus – sau Împăratul Marcus, cum e numit acum – i-a ordonat să mă execute. Ea a dat greș. Mai rău, mi-a fost cea mai apropiată confidentă vreme de paisprezece ani. Niciunul dintre aceste păcate nu va rămâne nepedepsit – nu acum, când Marcus are puterea absolută.

Respect pentru traducător
Helene e la mâna lui și o va face să sufere. Din cauza mea. Aud din nou efritul: *Omul cu coasa!*

Îmi trec prin cap amintiri din a Treia Încercare. Tristas murind de sabia lui Dex. Demetrius prăbușindu-se. Leander prăbușindu-se.

Un strigăt de undeva din față mă aduce cu picioarele pe pământ. *Câmpul de luptă e templul meu.* Vechea incantație a bunicului îmi revine în minte când am mai mare nevoie de ea. *Sabia mi-e preot. Dansul morții mi-e rugăciune. Lovitura de grație mi-e iertarea păcatelor.*

Lângă mine, Laia gâfăie, abia se târăște. Mă încetește. *Ai putea-o abandona,* îmi șoptește o voce vicleană. *Singur, te-ai mișca mai iute.* Amuțesc vocea asta. În afara de faptul evident că i-am promis s-o ajut în schimbul libertății mele, știu că ar face orice să ajungă la Închisoarea Kauf – la fratele ei –, inclusiv să încerce să-și croiască singură drum până acolo.

Caz în care ar muri.

— Mai repede, Laia. Sunt prea aproape.

Se năpustește înainte. Pereți de cranii, oase, cripte și pânze de păianjen trec și dispar pe lângă noi. Suntem mult mai la sud față de unde ar trebui să fim. Am trecut de mult de tunelul unde am ascuns proviziile menite să ne ajungă săptămâni în sir.

Catacombele huruie și se zgâlțăie, trântindu-ne la pământ pe amândoi. Printron un canal colector de deasupra noastră pătrunde miros de foc și moarte. Câteva clipe mai târziu, o explozie sfâșie aerul. Nu-mi bat capul să mă gândesc ce-ar putea fi. Nu contează decât că soldații din spatele nostru au încetinit, la fel de îngrijorați ca mine pentru că de nesigure sunt tunelurile. Profit de ocazie și mai adaug niște zeci de metri între noi. O tai printron tunel lateral și acolo mă retrag în întunericul profund al unei firide.

— Crezi că ne vor găsi? șoptește Laia.

Din direcția în care ne îndreptăm scăpesc lumini și se aude tropăit de cizme. Doi soldați cotesc în tunel și torțele lor ne luminează pe deplin. Se opresc o secundă, uluiți probabil de prezența Laiei, de lipsa măștii mele. Pe urmă îmi observă armura și paloșele, iar unul dintre ei scoate un fluierat ascuțit care urmează să-i atragă încocoace pe toți soldații care-l aud.

Corpul meu preia controlul. Înainte să apuce soldații să-și tragă săbiile din teacă, arunc pumnale care li se înfig în carnea moale a gâtului. Cad fără să scoată un sunet, iar torțele lor sfârâie pe pământul umed al catacombei.

Laia ieșe din firidă cu mâinile la gură.

— E-Elias...

Eu intru înapoi, forțând-o să facă la fel, și-mi pregătesc paloșele trăgându-le ușor din tecile lor. Mi-au mai rămas patru pumnale de aruncat. *Nu-s de-ajuns.*

— Dobor cât de mulți pot, îi spun. Tine-te deoparte. Indiferent cât ar părea situația de neagră, nu te amesteca și nu încerca să mă ajuți.

Ultimele vorbe mi se desprind de pe buze exact când soldații care ne urmăreau apar din tunelul pe care tocmai l-am părăsit. Sunt la cinci metri. Patru. În mintea mea pumnalele au zburat deja, și-au atins deja ținta. Mă năpustesc afară din firidă și le expediez. Primii patru legioniari cad fără zgromot, unul după altul, ca grâul secerat. Al cincilea se prăbușește după ce îl tai cu paloșul. Tânără este sânge și îmi simt fierea în gât. *Nu gândi. Nu șovăi. Doar curață drumul.*

Alți șase auxiliari apar în urma celor cinci. Unul îmi sare în spate și îl expediez cu un cot în față. O clipă mai târziu, mă atacă alt soldat. Primește un genunchi în dinți, urlă și se apucă de nasul rupt și gura sângerândă. *Răsu-cire, lovitură, pas lateral, atac.*